

Pomoc má mnoho tváří

Magazín Diakonie ČCE | jaro 2021

Olga Pružinová, pečovatelka:

**Když pracujete v prostředí,
kde vás lidé podpoří, pak
zvládnete ledasco.**

Velikonoční zamyšlení 2

**Rozhovor s Olgou Pružinovou:
Práce pečovatelky není jen
o krmení a přebalování 3**

Projekt Nákup pro rodinu samoživitelky
pomáhá klientům Diakonie 6

**Reportáž:
Ve Vendolí u Svitav vznikne
nový domov pro seniory 7**

Psalo se před sto lety 11

Diakonie pomáhá opuštěným
dětem na Ukrajině 12

Z historie našich středisek: Sobotín 13

Rok #naděje14

Pomoc má mnoho tváří

Magazín Diakonie ČCE pro zaměstnance i širokou veřejnost. Vychází 4x ročně.

Vydává Oddělení komunikace Diakonie ČCE, Belgická 22, 120 00 Praha 2, ok@diakonie.cz

Redakční rada: Vendula Janů, Ivo Mareš, Martina Pecinová, Adam Šůra

grafická úprava a sazba: Tereza Savická, **foto:** K. Cudlín, J. Berec, archiv Diakonie, pixabay.com

newton media

Za monitoring médií děkujeme společnosti NEWTON Media.

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

když loni začal syn ve fyzice s „převáděním jednotek“, zavzpomínal jsem. Taky jsem kdysi rozjímal nad tím, kterým směrem posunout desetinnou čárku, aby za to byla v žákovské jednička. Jenže tohle podstata fyziky není. Vždyť ta zkoumá fascinující vlastnosti světa kolem nás: prostor se zakřivuje, čas zpomaluje a zrychluje, nejmenší částice hmoty jednájí překvapivě. Fyzici nám tak představují svět, který zve k obdivování a hledání pravdy. Myslím, že s tajemstvím Velikonoc, vzkříšením, je to podobné. Můžeme ho jakoby zvážit, změřit, ovládnout „převáděním na jednotky“. Událost vzkříšení však ukazuje k čemusi, co nemáme ve svých rukou, co neovládáme: ke vzniku nového života, k otázce po podstatě života. Nechme se tedy ve velikonočním čase pozvat k tázání a úžasu nad tím, co se vymyká naší moci. Inspirativní čtení vám přeje

Jan Soběslavský, ředitel Diakonie ČCE

VELIKONOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Bible nepopisuje Velikonoce pouze jako něco výsostně duchovního, nadpozemsky neskutečného či tajemně mystického. Velikonoce jsou podle evangelií také společenství kolem stolu a jídla. Žádná duchovní potrava, ale hezky propečená ryba a k tomu kus chleba!

Podobně „přízemní“ motivy jsou i ve starozákonním vyprávění o příchodu do zaslíbené země. Nejčastější charakteristika je: země oplývající mlékem a medem, kde se po úmorných 40 letech putování pouští mohou Izraelci konečně dosyta najíst.

Společné stolování je totiž vyjádřením lásky, přátelství, blízkosti. Pohoštění pro návštěvy, nedělní rodinné obědy, restaurace plné lidí, večere zamilovaných při svíčkách – to vše svědčí o tom, jak moc o tuto lidskou blízkost

stojíme, jak moc nám záleží na tom, abychom pěstovali a prohlubovali vztahy založené na lásce a přátelství. Kdyby jídlo bylo pouze jídlem, tak by stačilo, abychom dětem strčili trubičku do pusy. Společné stolování je mnohem víc – je pohlazením pro duši, které nás kultivuje a formuje.

Právě proto nám to společné stolování v dnešní rouškové době tolik schází a těšíme se, až se k němu zase budeme moci vrátit.

V diakonických domovech, ve službách i školách – všude tam se prohlubují vztahy a utváří společenství při společném jídle. A i když je to teď jen v malých skupinkách, na pokojích a s velkými omezeními, jsme za to vděční.

■ Ivo Mareš

Z práce nechodím unavená

Do [Diakonie Krabčice](#) nastoupila původně na brigádu do kuchyně, která měla trvat jen pět měsíců. Trochu se to protáhlo. Z kuchyně se přesunula k pečovatelskému ústavu a loni zahájila [Olga Pružinová](#) jako pečovatelka v Krabčicích svůj 25. rok. V jednom z nejstarších diakonických zařízení na dohled od hory Říp ji to pořád drží.

Čím jste jako brigádnice tak zaujala, že si vás v Krabčicích nechali napořád?

Tehdejší pan ředitel mi řekl, že jsem usměvavá, komunikativní a jestli bych nezkusila přímou péči. Starat se o staré a nemocné lidi, to jsem si neuměla představit. Měla jsem jiné profesní plány. Vychodila jsem zemědělskou školu. Pan ředitel se ale nenechal odradit. Navrhl mi, abych si 1. září vzala denní službu. Ať zkusím, co zvládnu, a pak že se sejdeme, a já řeknu, jestli jo, nebo ne. Když jsme se sešli, řekla jsem, že jo. Od 9. září 1996 jsem pečovatelka.

Co vás přesvědčilo?

Nejdřív mě oslovila možnost vyzkoušet si pečovatelský jenom na zkoušku. Že můžu odmítnout, když mi to nepůjde. Stala se tak z toho pro mě jakási výzva, jestli překonám

své původní obavy. Především ale hned první den se mnou sloužila nesmírně příjemná kolegyně. Trpělivá. Všechno mi vysvětlila. Nezažila jsem z její strany žádné úšklebky, když jsem si s něčím nevěděla rady. Nic takového. Cítila jsem z její strany spíš důvěru. Hlavně asi proto jsem nakonec řekla ano. Věděla jsem, že pracuju v prostředí, které mě podpoří. To pak zvládnete ledasco.

Co vás i po těch letech služby baví a těší? Co vás u práce drží?

Pořád ty samé, zdánlivě obyčejné momenty. Třeba když přijdu do práce a klientka mi říká: „Olo, ty už jsi v práci? Tak půjdeme sázet kytičky.“ A je vidět, jak se na to těší. Nebo když pečeme a smažíme palačinky.

pokračování na další straně

Nebo langoše a naši klienti si je sami připraví. Nebo když na Vánoce zdobíme stromeček. Nebo když si jenom vyprávíme. Nebo když je venku hezky a my můžeme být prostě venku a dát si tam oběd. To jsou všechno ty chvíle, které vám den dělají hezký. Zdátky nahlíženo se leckomu zdá, že péče o staré a nemocné lidi je nepříjemná nebo ošklivá. Ne, není. Smutných momentů je méně než těch hezkých.

Něco pro vás ale muselo být těžké, alespoň na začátku. Na co jste si musela zvykat?

Když přijde nový uživatel, tak je pro něj náš domov v Krabčicích velmi pravděpodobně poslední životní zastávka. Přijde čas, kdy se s ním budu muset rozloučit. Uvědomit si to a přijmout to je pro mě asi nejtěžší. Když někomu v každodenním životě pomáháte pět, šest let, jste s ním téměř každý den, vytvoříte si k němu vztah. Není to pro vás jenom nějaký „klient“, jeden z mnoha. Zvyknete si na něj a pak vám chybí. Po lidech, kteří odejdou, je mi vždycky smutno.

Jak se s tím vyrovnáváte?

Prostě brečím, musím se vybrečet. Pomáhá mi to, nijak se za to nestydím.

Ani po 24 letech vám, jak se říká, neutrulo?

Jestli mi někdy otrne a já si řeknu: „No a, tak ta paní prostě zemřela,“ pak bude nejvyšší čas práci pečovatelky opustit. Ano, lidé k nám přicházejí dožít. Já jim mám poslední léta života v lidsky důstojném prostředí co nejvíce zpříjemnit – to je moje poslání. A proto k nim musím mít vztah jako k lidem, ne jako k předmětům.

Jaká nejzajímavější věc se vám při práci s klienty stala?

To je takových příhod. Například dcery přivezly svoji maminku z jednoho nejmenovaného zařízení s tím, že maminka nechodí, nedokáže se sama napít, nic. Převezla ji sanita, my jsme ji položili na lůžko. Odešli jsme z pokoje a jdeme s druhou sestřičkou, co jsme ve službě, umýt nádobí po obědě. Já se najednou otočím a říkám kolegyni: „Marcelko, to je ta paní, co nemá chodit?“

Ona totiž stála mezi dveřmi. Nebo jsme měli paní, která jedla zásadně jenom lžící. Do našeho zařízení dorazila kontrola, která jezdí každé dva roky, a zrovna byl čas oběda. Servírovaly se vdolky. Paní na nás kouká a říká: „Kde mám jako příbor?“ My z toho byli úplně pať. Jak tam s tou kontrolou byli přítomni noví lidé, které paní zaregistrovala, asi si na něco rozpomněla a dožadovala se příboru, který jí odmítala. Nebo jsme nedávno seděly s mojí nadřízenou venku na zahradě a jedna uživatelka mi říká: „Oluš, tady na zahradě něco chybí.“ Moje nadřízená na to: „Věruško, tady nic nechybí. Altán tu je, stůl tu je, deštník tu je, slunečník taky.“ A ta dáma, které jinak zásadním způsobem selhává paměť, povídá: „A kde jsou ty dva oleandry, ten bílejší a růžovější, co tu byly minulý rok v květináčích? Pamatuju se, jak jsem je zalévala.“ My zapomněly, ona nám je připomněla.

Někdo si myslí, moje práce je jenom samé přebalování, krmení, že je pořád stejná. Ale není.

Věděla jsem, že pracuju v prostředí, které mě podpoří. To pak zvádnete ledasco.

Řada obyvatel domovů pro seniory už ve své životní fázi nemá na nic chuť – maximálně tak sedět, koukat, pospávat. Můžete s tím něco dělat?

Na našem oddělení si pereme a uklízíme sami. To je výhoda. Takže když někdo jen

pokračování na další straně

Krabčický Domov leží obklopen rozlehlým parkem na úpatí památné hory Říp. Od roku 1996 se specializuje na péči o lidi s demencí na zvláštních odděleních nazvaných Vážka. Klienti tu žijí v malých komunitách. V roce 2015 v Krabčicích otevřeli již pátou Vážku.

sedí, já třeba vyndám prádlo ze sušičky, vezmu ručník, položím ho na dosah ruky a řeknu: „Jé, kdyby mi to tak někdo pomohl složit.“ Většinou to zabere. Vznikne situace, kterou všichni důvěrně známe, máme ji hluboko zažitou. Nebo když vytíráme – klienti třeba nepomůžou, ale všimnou si. „Jé, holka, ty zase musíš vytírat.“ Začnou vzpomínat, že to také dělávali, a začnou si povídat o tom, jaké to u nich bylo v domácnosti. Někdy to samozřejmě trvá, než získám důvěru a lidé na mě začnou takto reagovat. Zvlášť když jsou noví. Ocitnou se v prostředí, které je pro ně neznámé. Já se pak musím víc snažit, vyzozorovávat, co takovému člověku sedne a co ne. Je báječné, když mi s tím jeho příbuzní poradí. Proto hodně spolupracujeme s rodinami.

Zvládáte situace, když jsou na vás vaši klienti nespravedlivě zlí? To také dovedou.

Pracuju s lidmi, kteří jsou přímí. Když vás chtějí obejmout, tak vás obejmou. A když se necítí dobře, tak vám to holt neřeknou kulantně, ale napřímo vás pošlou někam. Je to upřímné a dá se s tím naučit pracovat. Každý máme někdy den, kdy nejsme úplně happy.

O vás je známo, že i když máte po noční, neusnete. Doma dál pokračujete v práci, třeba na zahradě. Jak to?

Mě ti lidi extrémně nabíjejí. Jejich láska, doteky. Jsem tím úplně nadopovaná. Takže z práce vůbec nechodím unavená. Zkoušet odpočívat, to by v mém případě vůbec nemělo smysl.

■ Ptal se Adam Šůra

Kde najdete v Diakonii další domovy se zvláštním režimem a domovy pro seniory?

domov se zvláštním režimem

domov pro seniory

Nákup pro klienty Diakonie

Projekt moderátorky České televize Nory Fridrichové Nákup pro rodinu samoživitelky pomáhá i klientům Diakonie. Tašky s potravinami obdrželo na přelomu roku 58 rodin samoživitelů a samoživitelek v nouzi. Celkově se podařilo pořídit nákupy za 3 miliony korun a pomáhat se bude tak dlouho, dokud se konto projektu nevyčerpá. Neúplných rodin žije v Česku odhadem na 200 tisíc, řada rodičů navíc přišla vinou opatření o příjem.

Nouzový plán péče

Více než milion Čechů doma pečuje o své blízké. Většina z nich se v době pandemie obává situace, že je potká náhlé onemocnění, hospitalizace nebo karanténa a jejich blízký se z hodiny na hodinu ocitne bez péče a bez pomoci. Právě tyto situace řeší Nouzový plán péče – systém, díky kterému pečujícího mohou bezpečně zastoupit náhradníci. Díky Diakonii je ČR třetí zemí v Evropě, která uvedla Nouzový plán péče v provoz.

www.pecujdoma.cz/nouzovy-plan-pecce

Odolná obec

Město Rumburk získalo cisternu na pitnou vodu díky diakonickému projektu Odolná obec. Ten připravuje obce na případné povodně. Cisterna je v Rumburku potřeba. Při povodni řada domácností z města i okolí přijde kvůli kontaminaci studní o zdroj pitné vody. Brzy také začnou stavební práce v ulici Sukova za účelem odvodnění a snížení rizika zaplavení zdejších rodinných domů. V plánu je také beseda pro občany s radami, jak se zachovat v případě blížící se povodně.

www.odolnaobec.cz

Od kritiky k činům

Proč se ve Svitavách rozhodli založit Diakonii
a vybudovat důstojný domov pro seniory

Vypráví se takový příběh: Když před třiceti lety Diakonie obnovovala svoji činnost, vznikaly nové školy a střediska jakoby z ničeho, a to díky rozhodnutí a entuziasmu členů evangelické církve. Tak to bývalo, dnes už je to jinak. I když ne tak docela. I ve 21. století vznikají nové Diakonie na zelené louce.

Zelená louka to tedy úplně není. Spíš vzorně zarovnaný stavební pozemek. Původně tu stával zpustlý statek, který strhly demoliční stroje. Jsme nedaleko Svitav, v obci Vendolí. Z místa je krásný výhled na místní pole a les. Hned vedle se nachází obchod s potravinami. A jestli všechno půjde podle plánu, v poměrně krátké době tu vyrostě nový komunitní domov pro seniory. Pod vedením Diakonie Svitavy – což je v rámci diakonické rodiny úplná novinka. Její zrod začal před několika lety ve svitavském sboru, kde na faře žijí manželé Kellerovi. Filip je evangelický farář, jeho manželka Květa právnička.

Společně s dalšími chodili navštěvovat staré a nemocné členy místního evangelického společenství. Často do léčeben dlouhodobě nemocných, známých pod zkratkou LDN. Když si vyměňovali dojmy, shodovali se, že z takového prostředí nemají dobrý pocit – jakoby tu lidská důstojnost trpěla. Ostatní členové farní komunity to viděli podobně. „Ale ještě nás nenapadlo, že bychom s tím něco mohli dělat,“ říká Květa Kellerová. „Spíš to byla taková sdílená kritika.“

Pak přišel výlet do Nosislavi nedaleko Brna. Brněnská Diakonie tam společně s místními evangelíky zbudovala v obci malé chráněné bydlení pro seniory koncipované tak, aby napodobovalo společnou domácnost. Stojí na dohled fary, přibližně uprostřed obce. Nedaleko se nachází vinohrad. Prohlídka návštěvníky ze Svitav nadchla.

A když v dubnu 2018 proběhla další z mnoha návštěv na svitavské LDN, kde ležel jeden z členů farní komunity jen proto, že se pro něj nenašlo místo v důstojnějším prostředí, nastal zlom. „Když to zvládli v Nosislavi, zvládneme to taky,“ vzpomíná Květa Kellerová na moment, kdy padlo rozhodnutí, že na kritiku musí navázat činy. Začaly přípravné práce, což dnes především znamená, že se vyjednává a vyjednává a vyjednává... a vyjednává.

Žádná sólo akce

„Nechtěli jsme, aby to byla záležitost jen úzké skupiny nadšenců,“ říká Květa Kellerová. Nejprve bylo potřeba pro myšlenku stavby nového domova pro seniory získat členy „sboru“, jak se v evangelickém prostředí říká farnosti. Jeho představenstvo (staršovstvo) návrh jednoznačně podpořilo a pověřilo k jednání pracovní tým. Ten vyrazil na ústředí Diakonie – vybaven silným argumentem, že Pardubický kraj, kde se Svitavy nacházejí, je posledním z českých krajů, kde Diakonie nepůsobí a má teď jedinečnou možnost to změnit. „Na naší cestě je spousta momentů, u kterých si říkáte – mělo to tak být,“ komentuje to s úsměvem paní Květa. Po zvažování různých variant se rozhodlo, že projekt výstavby domova ve Vendolí zaštití přímo diakonické ústředí.

A pak se šlo na město a pak na kraj. Květa Kellerová spolu s pracovním týmem pozvala všechny poskytovatele sociálních služeb ve městě, aby jim záměr nového domova představili. Zejména kvůli rozptýlení případného dojmu, že vzniká nějaký církevní sólo projekt bez ohledu na všechny ostatní. Město požádali o podporu. Úspěšně.

pokračování na další straně

Květa Kellerová

 Stavbu domova
pro seniory ve
Vendolí můžete
podpořit i vy.

Každý, byť i malý dar
má smysl!

Přispějte zasláním
jakékoli částky na číslo
účtu veřejné sbírky,
jednorázově nebo také
pravidelně:
2001724325/2010

S pomocí chytrého
telefonu můžete zaplatit
také prostřednictvím
QR kódu:

Zní to jednoduše a popsat se to dá na několika řádcích. Znamená to však mnoho a mnoho hodin přemýšlení, počítání, chystání podkladů, trpělivého vysvětlování – objem práce, který by jedince zavalil. Jsou potřeba spolupracovníci. Květa Kellerová v té souvislosti zmiňuje jedno důležité jméno – Jiřího Brýdla. Emeritního senátora, starostu Svitav, krajského zastupitele a dosavadního člena staršovstva svitavského evangelického sboru. Vzhledem ke svým profesním zkušenostem představuje při vyjednávání s různými institucemi důvěryhodnou autoritu. Také díky němu se podařilo navázat dobré vztahy s krajem, takže dnes už je budoucí domov ve Vendolí zařazen do takzvané krajské sítě poskytovatelů sociálních služeb, což je nesmírně důležité pro jeho budoucí financování.

S rizikem a nulovou spotřebou

Architekt Radim Oblouk měl původně návrhy nového domova jen konzultovat. Spolupráce v týmu ho ale tak vtáhla, že dnes je jeho nejvytíženějším členem. Celou budovu navrhl podle inspirace seniorských domovů ve Štýrském Hradci a Leobenu. Nejdůležitější je vnitřní uspořádání domova, které spočívá v otevřených společných obytných prostorech. Vstoupit do nich lze přímo z pokojů pro obyvatele. Vzniknou tak dvě „domácnosti“ o deseti až jedenácti členech.

Když byl návrh hotový, nastalo další kolo jednání přímo v obci Vendolí, která pro projekt nabídla svůj pozemek. Seniorský domov je v jejím dlouhodobém plánu. Na jeho finální podobu ale hledělo zastupitelstvo se smíšenými pocity. „Věděli jsme, že snadné to nebude,“ říká Květa Kellerová. V úhledné obci si zakládají na tom, že všechny domy tu mají tradiční sedlové střechy. Architekt se to snažil alespoň částečně splnit, ale dnešní

Radim Oblouk

nároky na budovy, ve kterých se počítá s energetickou úsporností, vyžadují jiné dispozice. Některé zastupitele to vyložene trápilo. Nastalo další kolo vysvětlování a vyjednávání, které trvalo od září do prosince loňského roku. Nakonec projekt získal v zastupitelstvu většinovou podporu.

Hotovo ale ještě zdaleka není. Architekt totiž začal domov přepracovávat tak, aby splnil pasivní standard, tedy měl nulovou spotřebu energií. To je jedna z podmínek získání evropské dotace, která by pokryla až 85 procent nákladů stavby. Znamená to další komplikace – kromě jiného žádat o nové stavební povolení. A pak mít stavbu hotovou do konce roku 2023, což je šibeniční termín. „Ať to probíráme, jak to probíráme s kýmkoliv, vždy nám z toho vyjde, že by byla hrozná škoda to nezkusit. I když tím na sebe bereme značné riziko,“ říká Květa Kellerová, která je připravená stát se ředitelkou budoucího domova. Svě právnícké vzdělání si teď doplňuje o studium v oboru zdravotních a sociálních služeb.

■ Adam Šůra

*V Diakonii nikoho nenecháváme
na holičkách, držíme pospolu.*

Jan Soběslavský, ředitel Diakonie

Sociální fond Diakonie

Pomáháme kolegům v obtížných životních situacích

V Diakonii tvoříme jeden tým, jednu rodinu. K tomu patří i vzájemná podpora v různých životních krizích, ať už jde o vážné onemocnění, úmrtí někoho blízkého nebo třeba rozpad rodiny.

Máte ve svém okolí kolegu, který prožívá krizovou životní situaci a pomohla by mu finanční podpora? Napište nám jeho příběh na k.socialni@diakonie.cz.

Chcete nám pomoci budovat finanční rezervu, která nám umožní poslat finanční pomoc v řádu několika dní? Jděte na darovací formulář na www.diakonie.cz/solidarita a přispějte libovolnou částkou.

Děkujeme všem, kteří se zapojili a zapojí.

*Za OJ můžete přispět na účet sociálního fondu
č. ú. 3406633389/0800, VS 500, text pro příjemce: solidarita*

ZPRÁVY ČESKÉ DIAKONIE.

Z prázdninové cesty

Zajel jsem si na své prázdninové cestě do Opočna, kde v okresní nemocnici naše sestry působí jako ošetřovatelky. Vykonával jsem tím povinnost, která mě jako správci Č.D. přísluší.

Vedle jiných cílův, spojených s mojí cestou, došel jsem i toho, že jsem se přesvědčil, kterak naše diakonky dobře zastávají své poslání na tomto místě. Představení nemocnice libují si jejich služby a nemocní s vděčností mluví o jejich věrném a laskavém ošetřování. Na svědectví tohoto budiž zde uvedeno:

V pokojíčku sester nalezl jsem na stěně zavěšené heslo diakonské, jež z vděčnosti za ošetřování ženicha zlatem pro jednu sestru vyšila jistá dívka z Opočna. Heslo, pocházející od zakladatele evangelické diakonie, Fliednera, vystihující ducha pravé diakonky, zní:

“Co chci?

Sloužiti chci.

Komu chci sloužiti?

Pánu v jeho bídných a chudých.

Jaká jest má mzda?

Nesloužím ani za mzdu ani pro dík, nýbrž z vděčnosti a lásky. Mojí odměnou je to, že sloužiti smím.

A zahynu-li při tom?

Jestliže zahynu, nechť zahynu, řekla královna Ester, která přece neznala toho, z lásky k němuž bych i zahynouti chtěla, který mně zahynouti nedá. A jestliže při tom sestágnu, srdce mé se bude přece zelenati jako palma a Pán můj bude mě občerstvovati svou milostí a svým slítováním. Jdu v pokoji a bez starosti.”

Kéž naše diakonky všechny naplněny jsou z milosti Boží vždycky takovýmto duchem!

Za takových okolností musí se pak ústav náš skrze světlo tiché, obětavé práce státi velikou mocí k rozšiřování království Božího na zemi. Odjížděl jsem z Opočna s uspokojením.

Octnul jsem se v Jablunce na Moravě. Při dopoledních službách Božích pan farář D. v kázání velice vřele mluvil o diakonii a odpoledne poskytl mi příležitost, abych ve shromáždění vypravoval něco ze zkušeností České Diakonie. Posluchačstvo projevilo potěšitelný zájem o věc nejen pozorným vyslechnutím mých slov, nýbrž i věnováním slušné na tamní poměry sbírky v obnosu 10 K.

Zkušenost tato jest tím vzácnější, že Jablunečtí jsouce velice vzdáleni od Prahy, sídla Č.D., a nemohouce se kojiti nadějí, že by bezprostředně mohli míti užitek z našeho ústavu, přece takovou lásku k věci osvědčili. Bez požehnání to jistě pro ně nebylo a nebude. Když prospívá církev jako celek, bude dobře i jejím ratolestem.

L.B.M.

Zpravodaj diakonie 1907

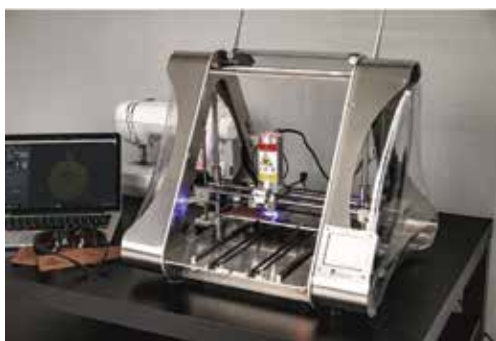

Zahrada v centru Vrchlabí

Terapeutickou zahradu chystá diakonické středisko Světlo ve Vrchlabí. Bude sloužit veřejnosti i klientům střediska, což jsou lidé s tělesným či mentálním znevýhodněním a rodiny s dětmi. Zahrada se nachází výhodně v centru města vedle evangelického farního sboru. Na zahradě již vznikly vyvýšené záhony pro klienty s hendikepem. Chystají se i trvalkové záhony, keře s drobným ovocem a na jaře výsadba stromů.

Ve virtuálním světě

Celkem 30 pečovatelek a sociálních pracovníc Diakonie ČCE Ostrava se zúčastní kurzů, ve kterých virtuálně vstoupí do světa lidí žijících s demencí. S využitím virtuální reality uvidí život jejich očima – na základě vlastního prožitku pak lépe porozumí tomu, co klienti s demencí zažívají. Zajímavý, avšak cenově náročný vzdělávací program si může ostravská Diakonie dovolit díky Nadaci ČEZ.

Dílny 3D

3D tiskárnu začne používat Diakonie Rýmařov, a to v sociálně terapeutických dílnách. Tam se lidé s hendikepem trénují v rozvoji pracovních dovedností a návyků. Závky se dosud prováděly pomocí dílen s tradičními řemesly, 3D tiskárna však umožní ovládnout i řemesla moderní. Klienti díky tomu získají vyšší šance uplatnit se na trhu práce.

Pro sirotky a děti bez domova

Do konce ledna 2021 se konala sbírka pro ohrožené děti na Ukrajině. Její výtěžek putoval prostřednictvím diakonického Střediska humanitární a rozvojové spolupráce do kyjevské nevládní organizace Otcův dům, která se stará o sirotky, děti bez domova a mladé křehké rodiny. Také díky aukci obrazů a daru Českobratrské církve evangelické se podařilo shromáždit přes 240 000 Kč.

Počátky sociální práce v Sobotíně sahají do roku 1925. Německá luterská církev zde tehdy odkoupila správní budovu Kleinových železáren. Ta nejdříve sloužila jako dům diakonek. Brzy však začala poskytovat útočiště také opuštěným dětem a starým lidem. Německá Diakonie postupně získala do vlastnictví ještě další dvě budovy.

Po skončení 2. světové války přešly objekty do vlastnictví Českobratrské církve evangelické, která zde až do prosince 1959 provozovala Sociální ústav ČCE. V lednu 1960 byly

Budova I., Petrov nad Desnou

všechny církevní ústavy násilně převedeny do vlastnictví státu. Působení Diakonie tak bylo v Sobotíně přerušeno na více než 30 let. Svou činnost obnovila Diakonie 1. 1. 1992. Ve středisku nejprve provozovala službu domov pro seniory, později také se speci-

Budova II., Sobotín

zovanou péčí o lidi s projevy demence. Dnes mohou klienti využívat ještě službu osobní asistence. Mladí lidé, kteří se dostali do obtížné situace, najdou pomoc ve dvou domech na půl cesty.

převzato z webu diakonieecce-sobotin.cz, kráceno

Budova III., Sobotín, po rekonstrukci

Slovní uzel

Mezi následujícími písmeny jsou ukrytá tři slova, všechna mají 10 znaků. Najdete je jednoduše: V prvním řádku má každé ze slov první písmeno, ve druhém druhé atd. Číst tedy můžete od shora dolů, jen pozor, navazující písmena nenajdete většinou pod sebou ve sloupci, ale musíte hledat mezi jinými znaky v řádku. Jaká tři slova jsou v uzlu zamotaná?

1. slovo: _ _ _ _ _
2. slovo: _ _ _ _ _
3. slovo: _ _ _ _ _

1. D S P
2. P O O
3. D O B
4. L R Ě
5. O K E
6. D O Č
7. N I V
8. Á O N
9. E N S
10. Í C T

2021 Rok naděje

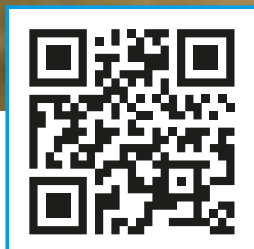
#naděje

Hodnoty jsou tím, o co v diakonické práci zvláště usilujeme, co chceme rozvíjet, chránit a předávat.

www.hodnoty.diakonie.cz

„Kdo přijme jedno
z takových dětí v mém
jménu, přijímá mne.“

Marek 9,37

POSTNÍ SBÍRKA 2021

Vzdělání pro děti v Libanonu

Prosíme podpořte spolu s námi ohrožené děti ze syrských a místních chudých rodin, aby mohly chodit do školy a školky.

www.postnisbirka.cz